

Bojana Nikoletić

Žena koja ćuti

U sobi, visoki plafoni, negde u Starom gradu. Negde na moru. Na Hvaru? Nije mogla da se seti. Da li do tamo voze autobusi?

Ušli su i seli. Nije se sećala šta je bilo prethodno. Jedan čovek, njen prijatelj, jedna žena, još neko (deca neka) i ona.

Deca su puštala muziku, i govorila kroz nekakav aparat koji se stavi na glavu, u obliku autobusa, narandžastocrvenog dabl-dekera.

Sedeli su, zatim, u polufoteljama, levo od Višnje - levo od nje, ta žena.

Radio je svirao, ugrađen u zid kao ploča, visoko. Nije odmah mogla da vidi odakle dopire zvuk. Odjednom, Šedousi, *Apači*.

- *Shadows*, - reče Višnja.

- Da, to ste vi, - kaza onaj čovek, njen prijatelj Sudić, gledajući je široko i napravi mali pokret.

Višnja je bila iznenađena. Nije znala kako to da shvati. Kada se pesma završila, Sudić pusti neku drugu muziku i ode iz sobe u susednu prostoriju.

- Šta je to? - upita Višnja.

- London, - reče devojčica. Nije shvatila. - Radio London, - reče devojčica.

Ona žena je pogleda, ćuteći sve vreme. Muzika je bila dosta glasna. Višnja pomisli kako su mogli i nešto drugo da slušaju, ali šta... Možda neku klapu. Nije ni sama znala.

- Taj čovek je kao stranac! - pomisli odjednom. - Kako me je ovako ostavio s ovim ljudima, nasamo. Prvi put ih vidim!

Odjednom, dečko priđe velikoj kartonskoj kutiji postavljenoj nasred sobe, ili je to bio putnički kovčeg, Višnja više nije mogla jasno da se seti, i poče da traži nešto

među stvarima. Nađe, zatim, onaj dabl-deker aparat i stavi ga na glavu da kroz njega govori. To je bilo pre, očigledno. U njenim uspomenama, sve je izgubilo svoj red.

- Hoće da govori kao medved, - reče odjednom čovek pojavljujući se iznenada u sobi. Deca se nasmejaše. Nasmeja se i on.

Prethodno, u turističkom autobusu na sprat, Višnja je videla Estonku sa kojom se upoznala... nije mogla da se seti gde. (Blajhana plava kosa, duga. Kasnije su izašli i - možda je ona zapravo bila ona žena što ćuti u sobi?)

- Moj glas je piskav, - kaže joj Višnja. - *Squeaky*, - dodade kao da će to biti jasnije, - jer sam umorna. Od svega.

Razgovarale su zatim na engleskom. Onaj čovek, Sudić, njen prijatelj, posle *Šedouza*, uzima Višnjin kašmirski šal ukrašen upletenim srebrnastim perlama. Oko rubova vise rese. Baci ga na ploču nad kaminom - „ono što se na engleskom zove *mantelpiece*“, - prođe joj kroz glavu. On je pogleda. Sedela je bez reči i posmatrala ukočeno svoj šal pitajući se da li će skliznuti i pasti u pepeo ili, pak, ne. Bila je spremna da to vidi.

- To je, valjda, moje - pomisli. - Ili bi trebalo da bude. Ja ne znam za vezu... - odustade od te misli.

Nešto pre toga, opet, bio se pojavio i neki drugi čovek čijeg se imena Višnja više nije mogla setiti. Muž gospođe koja ćuti? Kako je on došao? Nije mogla da se seti. Govorio je nešto, nešto do krajnosti nerazumno. Sudić se izvika na njega zahtevajući da ode. Otišao je. Izgledao je nekako smanjen - *shrinked?* - upitala se mnogo kasnije.

Kada su izlazili iz onog autobusa, pre svega drugog, bili su se našli pred nekim ljudima, „organizatorima“ ture ili nešto slično, i jedna žena koja ih je dočekivala stojeći prva u redu ponudi Višnji da odabere kovertu s promotivnom nagradom - od tri. Višnja je birala i izvukla najzad kovertu s novcem ali je na svoje iznenađenje videla da je to stari domaći novac - od pre uvođenja evra. „Važi ipak, sigurno“, - pomisli. Zatim pocrvene.

Žena joj ponudi da novac zameni za drugu nagradu: aparat koji proizvodi veštačku kišu za uklanjanje alergena iz stana a koristi samo vodu iz česme. Došli bi neki studenti da proizvod demonstriraju, tu gde su odseli.

- Čaj? - upita neko u tom trenutku.

Uđoše tako u kuću. Višnja stupi u prednju dvoranu s klupama i stolovima, ili nešto slično, prema uspomeni koja je već dosta izbledela, pokušavajući da se oslobodi stvari na sebi (velikog kašmirskog šala s resama). Žurila je da podeli dobijeni novac, kao kolače, poznanicima.

Na jednoj klupi sedeo je već Sudić i on nije hteo da joj pomogne. Ljutnula se. Pokušavala je da se brzo oslobodi velikog šala i dohvati staklene tanjiriće poređane po stolu, i da svakome da po jednu novčanicu. Filmski!

- Zglobnik! - uzviknu dečko. On je dobio flajer sa reklamom za „aparat uz pomoć kojeg možete da govorite kao medved“ - u obliku velikog narandžastog autobusa.

- Ćuti! - reče odjednom ona žena.

Višnja se više ničeg nije sećala. To je bilo toliko davno, pre mnogo godina... Ne, pre nesreće. Pre nego što su leteli, leteli i pali u mrak...

Ko je bila ta žena? Estonka? Nije mogla da se seti.

2016.

Iz zbirke kratkih priča *SANJAJ, MARELO* (Udruženje nezavisnih pisaca Srbije - Bibl. Vertikale, 2018)
Ista zbirka je prethodno objavljena u dva elektronska izdanja - Privaut 2017. i UNPS - ed. Virtuelne vertikale 2018.

Sa drugom zbirkom kratkih priča, *POZA, PRESEK I STAV* (Privaut, 2016), predstavljena je najpre u Galeriji 73 na Banovom brdu oktobra 2017. u organizaciji SKOR-a, ogranak Beograd, a zatim i u Biblioteci Đorđe Jovanović u Beogradu maja 2018. sa drugim izdanjima tek pokrenutih Virtuelnih vertikala UNPS-a.